

[Birthe Hansen]

Det kan godt være, som underdirektør Ole Jørgensen, Danske Slagterier, udtaler, at et af midlerne til at undgå eventuelle konserveringsstoffer er bestråling af madvarerne, men hvor har vi beviset for, at bestrålet mad er sund og sikker? Hvilke kontrolmuligheder over for metoden har vi? Jeg tænker her på misbrug med hensyn til fødevarers friskhed og kvalitet.

Misbrug har fundet sted. Det kan ikke ses, om mad har været bestrålet. Det kan ikke lugtes. Det kan ikke smages. Selv om kravet om mærkning af bestrålede fødevarer fastholdes her i landet på trods af eventuelle EF-planer om at fjerne dette krav, siger det imidlertid ikke ret meget om eventuelt tab af næringsværdi. Med dette forslag om ændring af levnedsmiddeloven, som Socialdemokratiet har fremsat, ønskes en højnelse af lødigheden af fødevarerne, og vi kan ikke se, at bestråling af samme varer bidrager til denne højnelse.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er også glad for denne diskussion, om end jeg bliver nødt til at tilstå, at jeg nok med større entusiasme kunne have deltaget i den, hvis den havde fundet sted på en lidt anden dag og et lidt andet tidspunkt.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er meget vigtigt, at vi kigger på allergiproblemerne. Der er mange mennesker, der lider under det, og problemet er, at det jo praktisk taget ikke er til at helbrede. Hvis man har et dårligt ben eller et dårligt knæ eller har brækket det eller sådan noget, er det til at tage fat på, og så kan man blive færdig med det. Hele problemet med allergipatienterne, eller hvad vi nu skal kalde dem, er, at det simpelt hen ikke er til at komme ud af, fordi det jo er en proces, der er så kompliceret, at man næsten opgiver den på forhånd.

Jeg er ikke så begejstret for dette med, at hensigten er at sikre befolkningen bedre livskvalitet. Det er selvfølgelig meningen, men på den måde kan det godt være, at vi ikke får taget fat på det, der efter min opfattelse virkelig er problemet, nemlig at se, hvad vi kan gøre for alle de allergikere, vi rent faktisk har og har fået i vores samfund af den ene eller den anden grund.

Jeg er også enig med forslagsstillerne i, at det er meget nødvendigt, at vi sætter ind

over for alt det is og slik. Det er vel helt typisk, at det er noget som – uden at diskriminere mændene – kvinderne især vil kigge på, for vi kender alle de kampe, man har med børnene om de farvede is og alt det dér. De er oven i købet billigere end de andre, og det gør det bestemt ikke nemmere at håndtere. Så jeg synes, det er meget vigtigt, at vi prøver at se, om vi ikke kan gøre tingene på en anden måde.

Om dette forslag præcis er det rigtige, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til. Jeg har selvfølgelig også lyttet til, hvad ministeren sagde, men jeg vil godt sige til ministeren og andre ordførere, der har været mindre begejstrede for forslaget, at jeg synes, det drejer sig om, at enten får vi oplysninger eller også får vi forbud. Det skal ikke kunne nytte noget, at man siger, at man ikke vil give oplysninger. Hvis ikke man vil give oplysninger, så må vi simpelt hen forbyde. Det er det valg, vi står over for.

Forslagsstillerne har i bemærkningerne et eksempel, hvor mel i kødboller kun skal deklareres, hvis det udgør mere end 25 pct. af varen. Jeg går ud fra, at det er rigtigt. Jeg kendte det ikke i forvejen, men det er simpelt hen vanvittigt, og der er ikke nogen særlig begrundelse for, at det sker.

Derfor mener jeg, at vi godt kan tage fat på det, og jeg synes, at vi under udvalgsarbejdet måske skulle sige til ministeren, at der altså er det valg: oplysning eller forbud. Det må vi så lade gå videre til fabrikanterne, for vi kan ikke leve med, at vi ikke kan få at vide, hvad der er i produkterne, og så ikke kan forbyde nogle ting, som vi har en mistanke til. Det synes jeg vi kan gøre opmærksom på.

Det er rigtigt, hvad der også er blevet sagt om, at vi burde lette nogle af de hårdt belastede familiemennesker, der både har udearbejde og skal sørge for maden og derfor gerne vil sikre sig, at familien kan få noget rimelig billig mad, der ikke er alt for usund, sådan at de ikke havde på deres samvittighed, at ikke bare havde de arbejde og mindre tid til familien, men de måtte minsandten også smide noget dårlig mad i hovedet på den. Dette helt nye livsmønster mener jeg også bør indgå i betragtningerne.

Men det afgørende er, at enten må vi have en højere grad af oplysning eller også må vi have langt flere forbud, end vi har i dag.